

*Ромчиківі й Тетянци
на пам'ять про той час,
поки вони були удвох*

Темно-таємна справа державної ваги

— Нічого кращого ти не спромігся вигадати? — пирхнула Королева й тупнула черевичком.

— Чому ж ні. Спромігся. Я спроможний король. А якщо ти проти, можна, наприклад, улаштувати тебе на роботу. Я чув, що в сусідньому королівстві є вакансія лицювальниці.

— А що це таке?

— Хто його знає. Але личко в тебе хороше. Вродливішого вони не знайдуть навіть у тридев'ятому царстві.

Королева забула, що сердиться, і зашарілася.

— Ой, кролику, скажеш таке...

— Скажу також, що доведеться скоротити деякі посади в королівському штаті, — Король зиркнув на Головного Радника.

У того аж перука схарапудилася.

— Ваша Величносте, як ви могли таке подумати! — вигукнув Головний Радник. — На вас я готовий працювати безплатно! — і додав: — Навіть віддати всі заощадження своєї тещі!

— Облиште, пане Етикетусе. Звісно, я мав на увазі не вас. Але чи ж нам конче необхідно тримати при дворі трьох капельмейстерів, старшого та молодшого гардеробників, кулінара, кухаря, куховара, буфетницю, двадцятьох чотирьох натирачів підлоги, тринадцятьох збивачів і десятьох товкачів перин, овочівника, квіткаря, стоп'ятсот камердинерів, касира квітоків, квіткового контролера, стропальницю, бригаду пожежних, коменданта, консьєржку, ліфтера (хоча ліфт нам так і не зробили), бібліотекарку, археолога, сажотруса, коновода, конохода, конобіга, конотяга, лаковара, веломайстра, писаря, секретарку та її секретарку, бруківника, дезінфектора, дезінформатора, сторожа трансформатора, банника, інспектора з охорони праці, перукарку, килимаря, лимаря, скрипаля, інших трубачів і, врешті-решт, чоботарських справ майстра другого розряду?

– Гадаю, Ваша Величносте, і справді доречно скоротити збивачів перини до кількості товкачів, – погодився Головний Радник. – А стосовно чоботаря смію зазначити, що його краще лишити.

– Це чому ж?

– У нього напрочуд хороші манери.

– І перукарку не займай, кролику! – зауважила Королева. – Краще подумай, чи справді нам потрібні черв'якопи.

– Черв'якопи нам якраз у край потрібні. Інакше як же мені рибалити?

– Припустимо, що потрібні. Усі шістнадцятеро?

– А ти думаєш, таку жирнучу рибку, що я ловлю, можна спіймати на одного черв'ячка?

– Ти маєш на увазі двох із половиною пічкуриків кухарській кішці на сміх?

– Та що ти тямиш у рибальстві! – насупився Король. – Гаразд, одного черв'якопа пошлю у відпустку. Ну, зекономимо шість срібняків. А де взяти ще кілька мішків? Причому золота.

– Невже все аж так погано?!

– Можливо, навіть ще гірше. Наш генерал-бухгалтер пан Талоне виявився неабияким пройдисвітом. Мало того, що вичистив державну казну до копійки, то ще й кредитів набрав. У валюті, між іншим, ех.

– Скільки?

– Приблизно на мільйон. Чи на мільярд.

У кімнаті забракло повітря. Королева розпачливо сплеснула руками. Пан Етикетус забув про етикет і розстібнув гудзик камзолу. Навіть годинник на стіні перестав цокати.

Нарешті Головний Радник отямився й повернув собі належний вигляд.

— Ваша Величносте, — звернувся він до Короля, — у такому разі треба негайно підвищити комунальні тарифи та розпочати приватизацію королівського майна.

— А що таке приватизація? — сполохалася Королева.

— Нічого особливого, люба. Це ніби перепродаж.

— Перепродаж... А як же тоді шпалери у тронній залі? Ми щойно їх переклеїли...

— Не хвилюйся, приватизація нам не допоможе. Тут і так давно вже все приватизовано. Мною. Та й тарифи підвищувати не можна. Людей шкода. Революцію влаштують.

